

ÎN DRUM SPRE ȘCOALĂ, PE CALEA GRIVIȚEI.
Fotografie : Gr. PREPELIȚĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 7 (1051) * miercuri 16 februarie 1966 * 8 pagini 30 bani

LEGENDA GRIVIȚEI

de Ion BĂNUȚĂ

BLOC NOTES

Să ne permitem o călătorie imaginară. Uneori este interesant. Anul 5 000 e.n. Plin de praf lunar, coborîsem din nava cosmică „România" în București. Călătoria în lună îmi făcuse bine, alungîndu-mi un fel de oboseală care mă năpădise pe Terra. Dar odihnă, destinderea, ca să zic așa, fusese pricinuită de o lectură pe care o făcusem în timpul călătoriei în navă, dintr-o carte splendidă, frumos ilustrată, care apăruse la Editura de Literatură „Dacia", cu acest titlu : *„Legenda Griviței"*.

Într-un extrem de scurt rezumat iată ce scria :

— În februarie 1933, la Atelierele C.F.R. „Grivița" din București lucrau peste 7 000 de muncitori : cazangii, fierari, ajustori, electricieni, montatori etc. reparînd zi și noapte locomotive și vagoane de cale ferată. Aceștia lucrau mult, mult de tot și în schimb trăiau într-o neagră mizerie. Mizeria ceferiștilor era dictată de regimul absolutist burghezo-moșieresc care avea în frunte un rege satrap, pe nume Carol al II-lea, descins dintr-o dinastie pripășită aici de prin Germania.

La Grivița mizeria era mare, dar muncitorii erau dîrzi si uniți. Ei s-au organizat foarte bine fiindcă aveau un partid puternic, Partidul Comunist, și acesta avea o mare înrîurire asupra lor. Astfel ceferiștii au declarat grevă în februarie 1933, o grevă prin ocuparea atelierelor de către muncitori și nepărăsirea lor pînă la victorie, adică pînă la satisfacerea doleanțelor lor : *pace, pîine, libertate*. În ziua de 15 februarie erau în luptă nu numai cei 7 000 de lucrători, ci întreg Cartierul Steaua al ceferiștilor, precum și o mai mare mulțime din București și din toată țara. Calea Griviței era plină de lume încît n-aveai unde pune nici măcar un vîrf de ac, și toată, într-un singur glas, striga lozincile de luptă ale ceferiștilor baricadați în incinta atelierelor : *Vrem pîine, Jos starea de asediu, Vrem pace, Jos fascismul, Cerem eliberarea delegaților arestați* etc., etc. Polițiștii, jandarmii, cu toate intervențiile lor, extrem de brutale, n-au putut sparge zidul de beton al bărbaților, femeilor și copiilor care veniseră cu mic, cu mare să se alăture luptei greviștilor. Era un frig de crăpau și pietrele în acel februarie 1933, dar focul miilor de inimi încălzea deopotrivă pămîntul și cerul. În noaptea de 15-16 februarie, către dimineață, polițiștii, jandarmii, călăii guvernului de dictatură au trecut la atac împotriva ceferiștilor greviști. Și mitralierele și-au spus cuvîntul. Mulți luptători dîrzi au căzut sub ploaia de gloanțe. Pămîntul se înroșise de sînge. 2 000 de ceferiști au fost arestați. Si totuși toată teroarea a fost în zadar. Lupta pentru libertate a crescut, s-a intensificat mai mult și, la 23 August 1944, zăvoarele închisorilor au căzut, întunericul s-a destrămat și România și-a îndreptat pentru totdeauna fața către soare. Grivița, distrusă de bombele războiului cumplit, a renăscut ca pasărea Phönix din propria-i cenușă. Atelierele Grivița, vechi și nesănătoase, au devenit uzină modernă, cu ateliere spațioase, cu cantină, policlinică, sală de spectacole dintre cele mai frumoase. Acum noii stăpîni sînt aici muncitorii, și ei lucrează cu sîrg și cu mult spor fiindcă tot rezultatul muncii este al lor.

Și calea Griviței s-a schimbat chiar ca într-o poveste. Cocioabele insalubre au dispărut sub tîrnăcopul vremii si în locul lor au apărut, de la Gara de Nord și pînă la Chibrit, palate și palate. Si toate, în întregime, au fost date în stăpînirea maselor. În aceste noi palate ale socialismului, cu ferestre de soare, se odihnesc, studiază, petrec și visează mulți dintre aceia care în februarie 1933 au înfruntat gloanțele regimului de teroare. În aceste palate locuiesc fii și fiice ale ceferiștilor, care au devenit lucrători de înaltă precizie, maiștri, ingineri și care lucrează acolo unde au luptat părinții lor. Alții au devenit profesori, ofițeri, președinți de sindicate, secretari de partid, miniștri, academicieni etc.etc.

Lectura din „Legenda Griviței" a rămas aici, la 16 Februarie 1966, la 33 de ani de la marea grevă a ceferiștilor. Nava cosmică „România" a aterizat. Anul 5 000 ! Cum trece timpul ! Mă grăbesc spre baia de aur a Palatului Umanității din Victoriei, să mă scutur sub un duș albastru de argintul lunar.

ÎN CLASA FRATELUI MEU

(file dintr-un jurnal)

Aurel este fratele meu. Ar trebui să fiu bucuroasă că mama îl laudă, că-i descoperă în fiecare zi alte calități. Dar... nu-i chiar așa. De multe ori, aproape că mi-e ciudă. Pînă acum cîtva timp, mereu o auzeai pe mama spunîndu-i lui Aurel :

— Vezi, de ce nu-ți păstrezi și tu cărțile ca Rodica ? De ce nu ești la fel de respectuos, de ce nu înveți ca Rodica ?

Dar acum, e culmea ! Mama mi-l dă mie exemplu :

— Să asculți de fratele tău mai mare !

Auzi, „fratele meu mai mare" ! Cu cît e mai mare ? Cu un an ! Atît. Doar că el este într-a VIII-a, iar eu într-a VII-a. Și mai este o diferență : eu sînt pionieră, iar el a devenit de curînd utecist.

*

Zilele acestea am fost mai atentă la ceea ce face Aurel. El nu și-a dat seama că-l urmăresc. L-am studiat cum învață, cum vorbește, cum își rînduiește lucrurile și chiar cum se poartă cu mine. Am descoperit un lucru surprinzător : Aurel este parcă... altul. Nu se mai repede pe ușă ca o vijelie (cum știam eu) cu lecțiile „mai mult, sau mai puțin învățate", cum spunea el cîteodată, ci stă și citește mult, scrie, repetă. Pe mama n-o mai refuză cînd îi cere vreun ajutor. Iar cu mine, nu mai dă semne de nerăbdare dacă-l rog să-mi explice ceva de mai multe ori. Se poartă aproape ca un om mare. Chiar așa : aproape ca un om mare.

*

Ieri, într-o recreație, am fost în clasă la Aurel să-i duc ceva de mîncare. Nici nu m-ar fi zărit dacă nu i-ași fi făcut semn. Între două rînduri de bănci erau strînși cîțiva uteciști și pionieri. Era și el printre ei. Se uitau cu toții peste niște desene, vorbeau despre costume, despre decoruri, despre păpuși. Am priceput că-i vorba despre teatrul de păpuși ale cărui spectacole le așteptăm cu atîta nerăbdare. Am fost și azi în clasa a VIII-a. Era tot recreație, dar, deschizînd ușa, m-am speriat că deranjez vreo oră. În clasă era liniște, iar la tablă o elevă explica ceva.

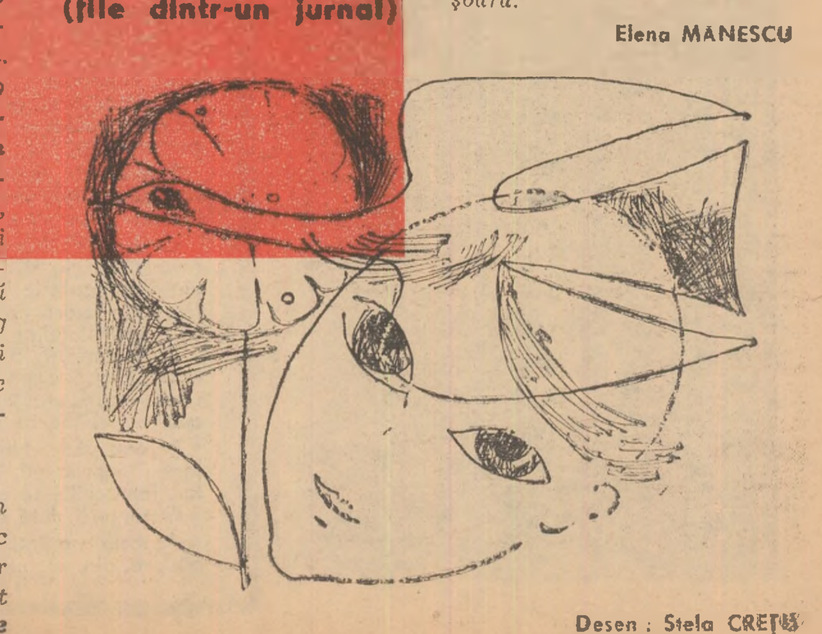
— Vino, mi-a șoptit Aurel. Nu facem decît să lămurim o problemă mai grea. Dar poți să-mi spui încet de ce ai venit.

*

Într-una din zile, tovarășa directoare ne-a spus că a VIII-a este o clasă fruntașă la disciplină și învățătură. De data aceasta, am fost sigură că nu ne spune doar așa, să ne ambiționeze, ci că acesta este adevărul.

În ultimul timp, mă duc des în clasa fratelui meu. Îmi face plăcere să-mi închipui că la anul vom fi și noi, cei dintr-a VII-a, ca Dimster Margareta, Goț Ecaterina, Bărbuș Stela, Petran Mihai și, de ce nu, ca fratele meu, Mihuț Aurel, ca acești uteciști, primii din clasa a VIII-a de la Școala generală din Săcălaz-Timișoara.

Elena MANESCU

Desen : Stela CREȚU

Chipurile de la panou

Stăteau alături, în aceeaşi bancă... Două mame... Două inimi băteau cu tăria aceleiaşi emoţii, şi gîndurile, într-unul singur împletite, aşteptau clipa de fericire ce va veni de acolo, din prima bancă a clasei...

De-acolo, doi băieţi întorceau din cînd în cînd ochii spre ele. Şi mamele îşi surîdeau una alteia. Le stătea bine aşa, cu băsmăluţe înflorate, în haine curate, de sărbătoare. Şi băieţii erau parcă mai frumoşi cu cămăşuţele albe, privindu-şi buchetele de bujori de pe bancă. Din cravatele roşii şi petalele florilor, lumina purpurie li se răsfrîngea pe chip, însufleţită de o alta, pornită din inimă...

Au auzit un glas rostindu-le numele: Burchel Ion şi Paciurea Vasile. S-au ridicat din bancă amîndoi şi s-au îndreptat spre profesoara care îi aştepta cu chipul plin de zîmbet să le dăruiască cea mai frumoasă răsplată a silinţei lor la învăţătură.

Cei doi băieţi luaseră premiul I. Şi mamele lor, aşezate în ultima bancă din clasă, s-au privit şi s-au apropiat mai mult una de alta.

...Asta s-a petrecut în vară, cînd grădinile frumoase din Brădeşti, comună aşezată nu prea departe de marele combinat chimic al Craiovei, înmiresma aerul cald cu parfumul crinilor înfloriţi...

...Am recunoscut chipurile celor două mame, nu de mult, privind panoul de onoare al cooperativei agricole de producţie din comună (o comună frumoasă, cu multe case noi). Erau una lîngă alta, în fotografii, sub care erau trecute numele: Burchel Elena, Paciurea Ioana.

Sînt şefe de atelaj, harnice, neîntrecute în zilele de lucru — iar acasă, gospodine pricepute şi mame pline de iubire pentru copiii lor, cărora se străduiesc să le dea o bună îngrijire, o educaţie frumoasă.

Irina IONESCU

„CĂRUŢAŞUL"

Se stabilise să plece cineva de la brigada legumicolă, că acum, pe vreme de iarnu, au mai zăbovit cu treaba. Sămînţa e pregătită, la fel şi răsadul.

— Am să mă duc eu, s-a oferit comunistul Constantin Bucur.

Oamenii aşa îl ştiu — săritor şi harnic. Pînă în toamnă, tîrziu, şi-a petrecut zilele şi adesea nopţile pe malul Buzăului, unde se afla grădina. Nu mai prididea cu udatul, cu recoltatul. Petre Ungureanu, grădinar ca şi el, a cultivat roşii bizon. Vreo 3 hectare. Le-au îngrijit cu toată atenţia şi răsplata n-a întîrziat. Le-a adus un venit de peste 300 000 lei. Alte sute de mii le-au luat pe varză, pe vinete şi pe alte produse legumicole valorificate la oraş.

Constantin Bucur s-a sculat de dimineaţă şi s-a dus direct la grajd, să înhame caii la căruţă. Apoi s-a dus la magazie.

— Duci restul de porumb bătrînilor?

— Da. Lui moş Iordache, mătuşii Anca...

— Moş Iordache are 75 de ani. A primit ajutor de bătrîneţe cîţiva saci cu grîu şi porumb, şi bani — 600 lei. La fel a primit şi mătuşa Anca. Acum bătrînii aşteaptă liniştiţi acasă să primească şi restul de cereale. Şi el, Constantin Bucur, grădinarul, e bucuros s-o facă acum pe... căruţaşul. Cocoţat pe scîndura aşezată la căruţa încărcată cu saci, mînă caii, fluierînd vesel...

Al. PROFIRIU

Izvorul bucuriilor

Tînărul înalt, vînjos, cu obrajii încă fragezi, ca de copil parcă, tocmai împărţea tainul vacilor din lotul lui, 12 vaci din cele 180 pe care le are cooperativa. El era Petrică, băiatul care într-o noapte din primăvara trecută, pe o furtună aprigă, s-a sculat din pat şi a străbătut 4 km pînă la tabăra vacilor şi viţeilor, şi a adus întreaga cireadă în grajduri, la adăpost. Şi tot el, cînd i s-a îmbolnăvit cea mai bună vacă din lot şi medicul veterinar nu era în sat, a luat vaca de funie şi a fost cu ea tocmai aproape de oraş, la punctul veterinar...

— Frumoase vaci!

— Nici n-au voie să fie altfel.

În timp ce vorbeam despre meseria şi munca lui, m-am convins că într-adevăr vacile din lotul lui n-au voie să fie altfel. Petrică lucrează aici de 4 ani, de la înfiinţarea cooperativei. Unii au venit şi au plecat. Atunci cînd le-a fost mai greu, Petrică — nu. A stat, a muncit, a citit, s-a străduit continuu. În timpul acesta a terminat cei 3 ani de cursuri zootehnice şi a obţinut producţii de lapte mereu mai mari. Anul trecut — mai mari decît oricînd: aproape 2 100 l lapte de fiecare vacă, în loc de 1 600 l planificaţi. În timpul acesta a cîştigat experienţă de mulgător, preţuire, prestigiu. În timpul acesta şi-a ridicat casă nouă, mare, cu temelie de beton, cu acoperiş de ţiglă. De curînd, din retribuţia suplimentară şi-a cumpărat ultimele materiale: ferestre, uşi, podele. Şi tot în timpul acesta, doar cu cîteva zile în urmă, comuniştii din Cooperativa agricolă de producţie „Mărgineni" (de lîngă Bacău) l-au recomandat pe tînărul mulgător Ghenţea Petre să fie primit în rîndurile lor.

Constantin DIACONU

BILANŢ RODNIC, ÎNSUFLEŢITOR

Ziarele au publicat recent Comunicatul Direcţiei Centrale de Statistică cu privire la dezvoltarea economiei naţionale a Republicii Socialiste România în 1965 şi în perioada 1960—1965.

● Sarcinile fundamentale trasate de cel de-al VIII-lea Congres al P.C.R. în domeniul dezvoltării economiei naţionale în perioada 1960—1965 au fost îndeplinite cu succes. În perioada 1960—1965 au fost construite şi au început să producă, în toate ramurile industriale, 502 întreprinderi şi secţii noi.

● La sfîrşitul anului 1965 existau în agricultură circa 81 000 tractoare fizice, circa 66 000 semănători mecanice, circa 36 600 combine pentru păioase.

● În cei şase ani care au trecut au fost construite şi date în folosinţă din fondurile statului aproape 270 000 apartamente. În aceeaşi perioadă, populaţia a construit din fonduri proprii aproape 530 000 case, majoritatea situate în mediul rural.

● În învăţămîntul de cultură generală, mediu, profesional şi tehnic au fost date în folosinţă 26 000 săli de clasă. A fost generalizat învăţămîntul de 8 ani. Din anul şcolar 1960—1961 primesc gratuit manualele elevii din clasele I-VIII din învăţămîntul de cultură generală, iar începînd cu anul 1965—1966 şi elevii din învăţămîntul mediu.

● La 1 ianuarie 1966 populaţia ţării număra circa 19 000 000 locuitori.

Cînd remorcherul cu naufragiaţii de pe „Expresul de Irlanda" (care fusese torpilat „din greşeală" de un submarin de război) se apropie de ţărm, Dumitru Dan avu un sentiment ciudat de singurătate, parcă fusese aruncat cine ştie unde, pe locuri de care nu mai auzise, tare departe.

Malta...

De pe apă, insula părea pustie. Colţi de piatră se ridicau din adîncul valurilor, ca o ameninţare.

De mult nu mai avusese un astfel de simţămînt. Şi doar Malta, dacă se uita pe hartă, se afla la o palmă de loc de Dunăre. De altfel, de la Salonic, unde urma să-l debarce „Expresul de Irlanda", mai avea de trecut drumurile Balcanilor şi, în continuare, şi-ar fi încheiat lunga călătorie pe glob.

Coborî pe insulă, se strecură prin forfota de oameni ce împînziseră ţărmul şi se aşeză, cuprins de gînduri, lîngă tulpina unui măslin.

Ce ştia despre Malta?

Nu figura în itinerarul său, avea informaţii puţine. Căută să-şi amintească totuşi ce reţinea de la cursurile de geografie.

Aşezată la circa 100 km la sud de Sicilia, la încrucişarea drumurilor maritime din Mediterana, insula are o istorie zbuciumată. A fost ocupată succesiv de fenicieni, greci, cartagineni, romani, bizantini, arabi, normanzi, francezi, spanioli. În 1530 împăratul Carol Quintul a dat Malta ordinului cavalerilor ioaniţi, care aveau să poarte de acum şi denumirea de *cavalerii de la Malta*.

Dar poporul maltez a dus continuu o luptă înverşunată împotriva cuceritorilor, pentru libertate...

Dumitru Dan se uită atent în jur. Departe, mai în adîncul insulei — pîlcuri de migdali, culturi de citrice, de tutun.

Şi-a aşezat rucsacul cu hîrtii sub cap. Simte nevoia să stea o clipă aşa, să privească cerul înalt inundat de lumina abundentă, mediteraniană.

O undă de bucurie îi luminează faţa. Ce bine că a avut inspiraţia să trimită coletul cu cea mai mare parte din documente la Salonic! O valiză cu certificate, afişe, reviste şi ziare cu articole despre călătorie, o colecţie cu piese filatelice şi numismatice.

Aude glasuri, strigăte, simte forfota de pe ţărm. Şi totuşi, parcă e singur. Scrisorile de acasă nu prea l-au găsit. Acum era într-un loc, acum în altul. De l-ar fi avut cu el măcar pe Harap!...

Parcă-l vede. Nu se despărţea o clipă de ei. Se hîrjonea în preajmă, îşi atingea prietenos botul de hainele lor, iar ochii i se umezeau de înţelegere şi bunătate.

O singură dată n-a vrut să-i recunoască Harap!

Aceasta s-a întîmplat cu vreo doi ani în urmă, într-o pădure din regiunea Amazoanelor.

Erau conduşi de o călăuză. La un moment dat, s-a oprit în loc şi le-a zis:

— Acum trebuie să ne pregătim obrazul! Să căutăm lut roşu. Şi alb...

— ?!...

A căutat în jur, a scormonit pămîntul cu băţul ascuţit. A strîns în palmă un boţ de lut de culoare cărămizie, şi încă unul de culoare albicioasă. Apoi, a căutat în hăţiş o plantă ştiută numai de el, cu frunza grasă, plină de sevă. A rupt una şi din ea s-a prelins o zeamă colorată.

— Dezbrăcaţi-vă pînă la brîu!

Cu mişcări ceremonioase, călăuza le-a uns corpul şi faţa.

— Aşa cer obiceiurile tribului pe care o să-l întîlnim acum...

Nu s-au mirat. Auziseră şi de alte obiceiuri şi mai ciudate. Băştinaşii din tribul *Jivaros*, bunăoară, aşa-numiţii „vînătorii de capete". Singurii indieni ce păstrează o taină străveche: folosind un lichid, zanza, reduc la mărimea unui măr capetele duşmanilor răpuşi, pe care le poartă la şold sau le păstrează în colibele lor; mumificate, cu expresia şi trăsăturile feţei exacte.

Călătorii, printre care şi Dumitru Dan, s-au conformat obiceiului şi s-au vopsit. Desenele colorate, le dădea o înfăţişare caraghioasă. Singurul Harap n-a vrut să accepte. S-a repezit la ei, lătrînd zgomotos. S-a potolit cînd i-a auzit vorbind.

Cu feţele colorate de vopsea, au pătruns pe sub crengile copacilor străvechi, au intrat în desiş. S-au oprit în marginea unui luminiş larg, unde-şi avea tribul aşezarea.

Băştinaşii au ieşit din colibele rînduite în cerc, s-au strîns în faţa şefului de trib — un bărbat osos, mîndru, cu capul împodobit cu smocuri de pene de papagal, viu colorate. La un semn, indienii s-au pornit într-un dans ritmic, în răpăitul tobelor, laolaltă cu băieţii mai răsăriţi, agitînd în aer arcurile şi săgeţile...

*

Dumitru Dan ia loc într-o maşină, alături de alţi naufragiaţi. Are rucsacul în spate, cu hărţile, paşaportul şi busola. Binoclul, fixat în suport, agăţat cu o curea de după gît, îl ţine în faţă.

Se îngrijeşte de toate, să-şi termine ultima etapă a călătoriei. Negreşit...

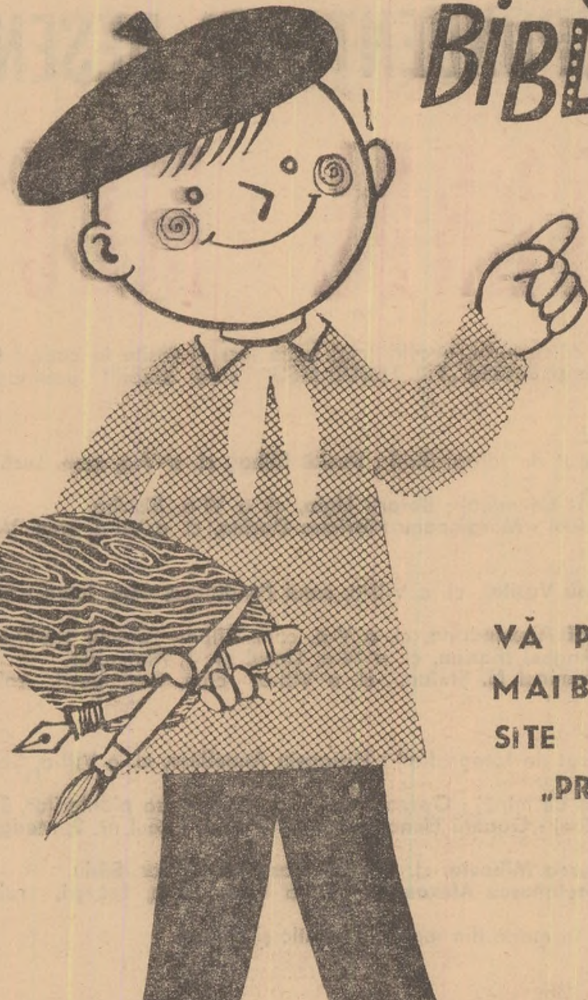
— Unde mergem? se interesează el.

— La Valletta!... La Valletta!... — primeşte răspunsul într-o italiană repezită.

Maşina se urneşte din loc, răscolind praful alb ce acoperă drumul stîncos.

(Continuare în numărul viitor)

MICA BIBLIOTECĂ

ÎN

nr. 1

VĂ PREZENTĂM CELE MAI BUNE LUCRĂRI SOSITE LA CONCURSUL „PRIETENUL MEU"

„SCÎNTEIA PIONIERULUI"

REZULTATELE CONCURSULUI DE CORESPONDENȚE ȘI DESENE „PRIETENUL MEU"

În urma trierii, de către juriu, a celor mai bune lucrări sosite în cadrul **Concursului de corespondențe și desene „PRIETENUL MEU"** s-au stabilit următoarele premii și mențiuni :

CORESPONDENȚE :

PREMIUL I (un aparat de fotografiat) : **Buzilă Mihai,** cl. a V-a, com. Lechința, raionul Bistrița.

PREMIUL II (un ceas de mînă) : **Rotaru Ligia,** cl. a VI-a, Bistrița.

PREMIUL III (un stilou) : **Mărgineanu Mariana Dorina,** cl. a VII-a, com. Viziru, raionul Brăila.

MENȚIUNI :

MENȚIUNEA I : Rusu Vasile, cl. a VIII-a, satul Fundătura, com. Iclod, raionul Gherla.

MENȚIUNEA II : Trif Alexandrina, cl. a V-a, com. Bilbor, raionul Toplița.

MENȚIUNEA III : Anghel Marian, cl. a IV-a, Liceul nr. 1, Mangalia.

MENȚIUNEA IV : Siminel N. Ștefan, cl. a VIII-a, com. Cosîmbești, raionul Slobozia.

DESENE :

PREMIUL I (un aparat de fotografiat) : **Haragsin Anneliese,** cl. a VIII-a, Școala generală nr. 8, Arad.

PREMIUL II (un ceas de mînă) : **Oprea Anca,** cl. a III-a, Casa pionierilor, Sibiu.

PREMIUL III (un stilou) : **Goanță Elena Doina,** cl. a VI-a, Liceul nr. 2, Medgidia.

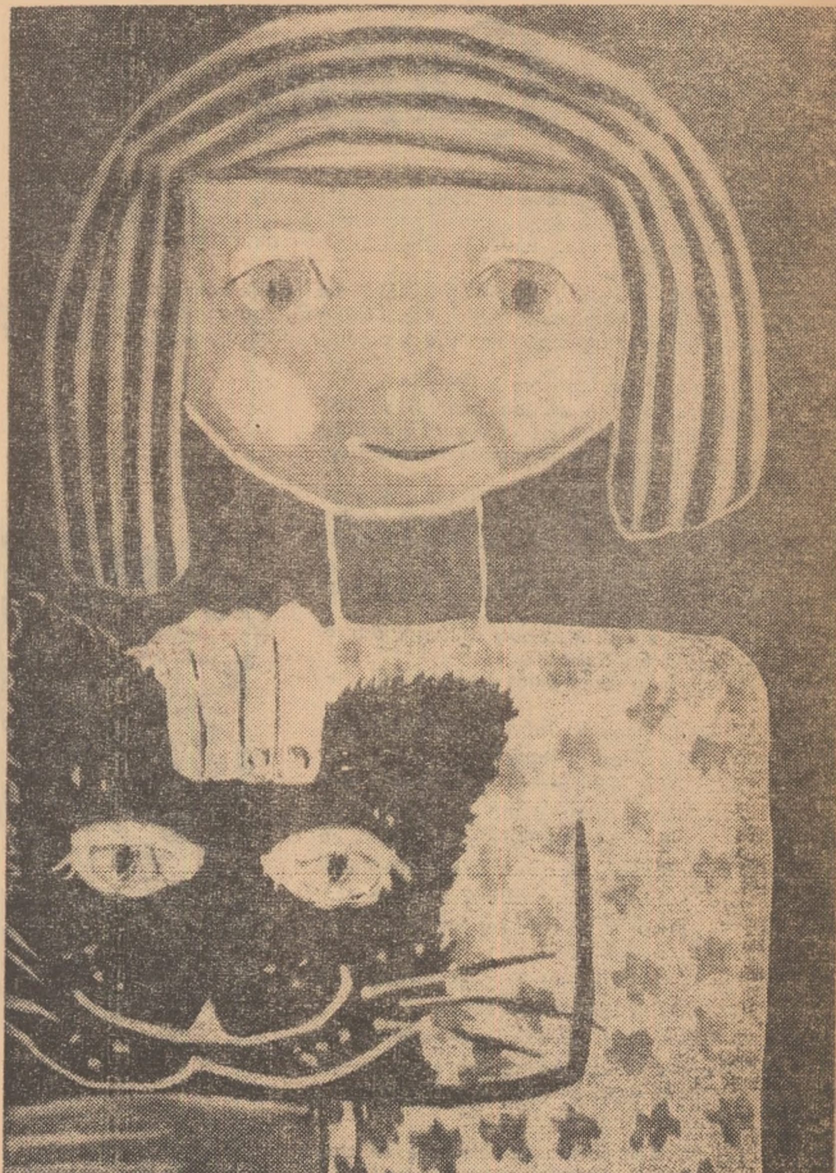
MENȚIUNI :

MENȚIUNEA I : Durea Mihaela, cl. a VI-a, Casa pionierilor, Sibiu.

MENȚIUNEA II : Ștefănescu Alexandru, cl. a IV-a, com. Brăești, raionul Dorohoi

Mențiunile constau în mape din material plastic și stilouri.

Eu am prieteni un şirag,
Dar dintre toţi, pe cel mai drag
Mi l-am ales : pe MOTANEL !
Priviţi desenul — e chiar el !

Desen executat de OPREA ANCA, cl. a III-a, Casa pionierilor, Sibiu.

4

Călin

În fiecare an ziua de 21 septembrie e o zi de bucurie şi veselie nu numai pentru atul nostru, dar şi pentru satele din împrejurimi. Desigur, dumneavoastră nu ştiţi le ce, însă la noi şi în satele din jur pînă şi ţîncii de la grădiniţă ştiu că-i ziua rgului.

Tarabe felurite, vînzători, cumpărători... Strigăte, horele care se încing dintr-o da-ă în piaţă... Căruţe, camioane şi biciclete... Căluşeii, roata norocului... Îngheţată şi dulciuri, rîsete şi voie bună şi lume, de n-ai unde arunca un ac — acesta-i tîrgul Lechinţei.

Pentru noi, copiii, cea mai mare atracţie rămîn ăluşeii. Trebuie însă să aştepţi mult şi să în-îrteşti din răsputeri pentru ca să ajungi să călă-eşti sau să stai comod două minute în trăsurica lintre perechile de căluşei.

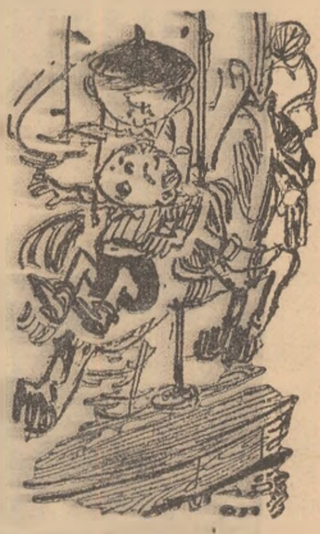
Gerhardt, un băieţel din grupa mijlocie a gră-liniţei, a aşteptat răbdător pînă i-a venit rîndul ă stea şi el de-a călare pe-un căluţ. Bucuria însă, -a fost scurtă : la a doua rotire n-a mai văzut şi ı-a mai auzit nimic — i-a venit rău şi s-a răsturnat a un dovleac sub căluşei.

În prima clipă a ridicat capul, să fugă, dar o ovitură puternică l-a doborît.

După a doua sau a treia lovitură l-a podidit sîn-ele.

Călin, prietenul meu, se afla la învîrtit. Călu-eii nu mai puteau fi opriţi repede.

Atunci i-am văzut ochii mari, înspăimîntaţi, dar otărîţi, o tremurare abia văzută a obrazului, o ncruntare uşoară a frunţii, buzele strînse şi ca pisică a alunecat uşor şi a pus mîinile pe capul ui Gerhardt. Apoi cu o zmucitură bărbătească, u un efort care s-ar fi zis că-i depăşeşte puterile, -a tras afară pe băieţel.

Noi rămăseserăm înlemniţi. Nici nu ne dădeam eama prea bine de cele întîmplate.

Abia mai tîrziu, cînd în cadrul unei adunări de letaşament am vorbit despre toate acestea, ne-am lat seama că, într-adevăr, Călin s-a purtat ca un adevărat pionier.

Pentru curajul său, pentru sîngele rece cu care acţionează în faţa primejdiei, pentru comportarea sa colegială, prietenească, pentru notele sale de 9 şi 10, noi, pionierii, l-am ales preşedintele detaşamentului.

Acesta este prietenul meu, prietenul întregii clase a V-a A, şi al întregului deta-şament.

BUZILA MIHAI, cl. a V-a A,
com. Lechinţa, raionul Bistriţa

Primul şi adevăratul prieten e mama — **desen executat de GOANȚA ELENA**, cl. a **VI-a, Liceul nr. 2, Medgidia.**

6

Pune-ţi voinţa la încercare

Era într-o zi de iulie. Încă din zori razele fierbinţi ale soarelui vesteau o ar-
grozavă. Împreună cu căţelul meu, Fifi, am plecat în parcul oraşului.

M-am aşezat pe-o bancă, Fifi s-a lungit la picioarele mele şi am început să leg cuvinte încrucişate. Totul a mers bine pînă la ultimul cuvînt pe care nu-l pu- găsi de loc. Tocmai voiam să renunţ, cînd am văzut o umbră care se apleca asupra revistei : era a unei fete înalte cu nişte ochi albaştri care priveau, foarte eri, de după lentilele ochelarilor. Cred că este vorba de cuvîntul humă, mi-a s ea. Aşa era ; şi cum terminasem cu bine careul de cuvinte, i-am mulţumit şi început să vorbim. Am aflat că o cheamă Elvira, că este în clasa a VII-a şi aţă la aceeaşi şcoală cu mine.

De atunci ne-am mai întîlnit de multe ori pe banca din parc, iar cînd a în- ut şcoala, ne vedeam în recreaţii.

Elvira este o fată destul de tăcută şi pare la început prea severă, prea serioasă şi prea rece. Cu timpul însă, mi-am dat seama ce prietenă adevărată este, ce calităţi minunate are.

Citeşte mult, ştie o mulţime de lucruri interesante şi adoră matematica.... ceea ce nu prea s-ar spune despre mine.

Cînd venea la mine şi mă vedea că trîntesc creionul, de necaz că nu pot rezolva iute o problemă de matematică mai încurcată, se supăra grozav. Ochii îi fulgerau de după ochelari ; mă obliga să iau operaţiile de la capăt şi să-mi descopăr greşelile. Bunica spunea că Elvira îmi face „educaţia răbdării" şi avea dreptate.

Că Elvira este o prietenă minunată, am putut să-mi dau seama mai bine atunci cînd am fost multă vreme bolnavă, internată la spital.

La două-trei zile Elvira apărea sub geamul meu (eram într-o cameră de la etaj) şi îmi comunica fel de fel de ştiri, ba îmi spunea şi glume ca să mă înveselească. Nu putea să intre înăuntru, căci aveam o boală contagioasă. Afară era iarnă şi frig, dar pentru ea nu era nici o greutate. Venea mereu, îşi punea mîinile pîlnie la gură şi conversam, pînă cînd infirmierele îi făceau semn să plece.

După boală am mai stat o vreme acasă. Mă simţeam foarte slăbită şi plîngeam mereu, pentru că nu aveam destulă putere să învăţ ca să-mi ajung din urmă colegii.

„Ba ai să poţi învăţa !" mi-a zis Elvira. „Pune-ţi voinţa la încercare !".

Datorită ajutorului ei am reuşit să-mi ajung din urmă legii, aşa că atunci cînd m-am întors la şcoală nu mi-a fost de loc greu.

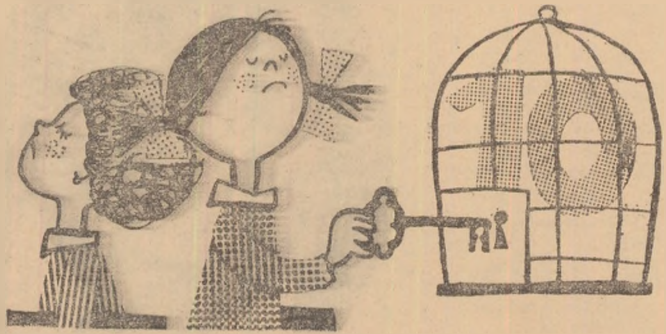
Acum, Elvira s-a mutat în alt oraş. Corespondăm mereu şi la vară ne vom îlni din nou. Cu toate că sîntem departe una de alta, de cîte ori am de învins greutate, văd înaintea mea ochii cei albaştri, ce sclipesc severi de după ocheri şi parcă aud glasul ei hotărît şi drag : „O să poţi ! Pune-ţi voinţa la încercare !"

ROTARU LIGIA,
cl. a VI-a, Bistriţa

O prietenă nedespărțită a copilăriei noastre — PĂPUȘA, desen executat de **DUREA MIHAELA**, cl. a VI-a, Casa pionierilor, Sibiu.

Pentru toți deopotrivă...

Se făcuse ora 12 și trebuia să plec la școală. Aș fi vrut ca în ziua aceea timpul să stea în loc. De ce? Aveam teză la matematică și nu reușisem să rezolv o problemă. Era cea mai grea. Încercasem diferite soluții, dar tot n-am reușit. Pînă la școală mă gîndeam mereu la problemă. Îngîndurată nici nu salutam pe cei în vîrstă, ba am primit și o observație de la o bătrînă. M-am scuzat și am rugat-o să mă ierte.

Am intrat pe poarta școlii. Copiii se jucau, se băteau cu bulgări de zăpadă, rîdeau. Am trecut printre ei parcă nici nu i-aș fi văzut.

— Mariana mă aud strigată.

M-am uitat printre elevi, dar n-am văzut pe nimeni. Și totuși am răspuns, mai mult ca să văd cine m-a strigat.

În sfîrșit, am zărit pe prietena mea Virginica. Era într-un grup de fete și discuta ceva cu aprindere. A venit spre mine, dar s-a oprit mirată.

— Ce-i cu tine? Ți s-a întîmplat ceva? Ești supărată? E în legătură cu teza?...

— Da, din cauza tezei, i-am răspuns. Nu am reușit să rezolv problema cea grea. Ce-o să mă fac dacă ne-o dă tocmai pe aceea?...

— Nici eu n-am reușit. Au rezolvat-o Veronica și Maria, dar nu vor să ne-o arate. Cică am luat amîndouă premiul I și nu putem rezolva o problemă... Am încercat să le fac să ne-o explice, dar nu vor să înțeleagă.

Am aflat că și Cosma Costică, un alt coleg de-al nostru, a terminat problemele, pe toate. L-am întrebat și, fără să-l rugăm, ne-a spus:

— A fost greu, dar am reusit. Vă explic și vouă așa cum le-am explicat și Veronicăi și Mariei...

Ne-a explicat. În jurul nostru s-au adunat și alți colegi. El ne-a arătat doar drumul, poteca pe care trebuie să pornim. Și ce să vedeți? La teză tocmai problema aceea ne-a dat-o. Am luat nota 9! Dar ce s-ar fi întîmplat dacă elevul Cosma Costică ar fi procedat la fel ca Maria și Veronica? (Care, după cum ați observat, tot de la Costică aflaseră cheia problemei). Ele s-u dovedit a nu fi adevărate prietene. Voiau să ia note bune, numai ele, iar noi, ceilalți, să luăm note mici.

Această întîmplare m-a făcut să înțeleg că Cosma Costică este un adevărat prieten, al întregii clase.

MĂRGINEANU MARIANA DORINA,
cl. a VII-a,
Școala generală nr. 2,
com. Viziru, raionul Brăila

Mereu împreună

Într-o zi călduroasă de primăvară am făcut o excursie, împreună cu toată clasa, la pădure.

Alergînd după fluturaşi, după flori... şi tot privind pe sus după cuiburi de coţofene, ne-am apropiat de mijlocul pădurii. Ţin bine minte, că în mijlocul pădurii se afla un stejar bătrîn, uscat spre vîrf şi ameninţat să se usuce de tot. Şi tocmai în acel stejar se aflau vreo patru cuiburi de coţofană ; iar eu n-am ce lucra, şi ca o pisică mă caţăr pînă la cel mai apropiat cuib din stejar. Tocmai cînd să-mi strecor mîna în cuib, aud un trosnet, simt că alunec în gol şi... m-am trezit acasă, în pat ; iar lîngă pat, pe un scaun, şedea liniştit Bria Ion.

De la el am aflat că am căzut din stejar şi am leşinat. La propunerea lui şi a altor colegi, am fost dus acasă pe o targă întocmită la repezeală de către ei. Îmi fracturasem piciorul.

Începînd din ziua următoare, Bria venea în fiecare zi la mine şi îmi arăta tot ce învăţaseră la şcoală. Şi tot aşa venea în fiecare zi, pînă ce am putut merge şi eu la şcoală, ajutîndu-mă astfel să cunosc în mod amănunţit materia parcursă pînă la data respectivă.

De atunci, am început să învăţăm împreună, ne făceam temele împreună şi citeam unele opere ale scriitorilor noştri tot împreună. Mie îmi plăceau mai mult poveştile marelui Ion Creangă, iar lui, poveştile lui Petre Ispirescu.

...În vacanţa de iarnă, în ajun, noi doi, la fel ca şi colegii noştri, am pornit cu colindul. Abia apucăm noi să terminăm versul şi se aude de afară un glas : „Mătuşă, avem aici, cu noi, o fată frumoasă, iar afară ninge de rupe şi n-am vrea să-i ude hainele de mătasă, şi te-am ruga s-o laşi dimpreună cu noi în casă, s-o pui la masă, să-i dai un păhărel de vin, iar nouă loc ca să dormim".

Atunci, ca răspuns, începe prietenul meu, Bria, să strige :

„N-o lăsa mătuşă, că mă mănîncă şi o bate tata".

Însă, în casă îşi făcu apariţia un băiat îmbrăcat pe jumătate în căprioară, pe jumătate în măgar, iar capul se termina printr-un... cioc de lemn.

La vederea acestui „animal" ciudat, care pe la noi se numeşte „turcă", nu am aşteptat ca femeia să ne plătească pentru urare ci ne-am strecurat, binişor, ca o pisică, pe lîngă uşă, în timp ce „turca" juca de răsuna toată casa şi pe-aci ţi-e drumul...

...Eram în clasa a VII-a, cînd, ca niciodată, Bria a absentat de la şcoală. Toată clasa era mirată. Tovarăşul diriginte, de asemenea, nu fusese anunţat.

Pe la sfîrşitul orei, în clasă îşi făcu apariţia un tovarăş îngrijitor de vite de la C.A.P. cu o servietă în mînă. Am recunoscut-o : era a lui Bria.

De la dînsul am aflat, că peste noapte, fiind furtună, viţeii s-au împrăştiat pe cîmp. Spre ziuă au fost regăsiţi, dar unul lipsea.

Fiind în drum spre şcoală, Bria l-a văzut şi l-a dus la C.A.P.

Bineînţeles, a fost iertat...

RUSU V. VASILE, cl. a VIII-a,
satul Fundătura, com. Iclod,
raionul Gherla

10

Mi-a salvat viața

În primăvara trecută, zăpada s-a topit foarte repede. Atît de repede, încît comuna noastră, care se află situată între dealuri, la poalele munților Căliman, a avut de suferit din cauza revărsării apelor.

In aceste împrejurări mi-a fost dat să cunosc cu adevărat ce înseamnă prietenia.

Mergeam la școală, împreună cu colega mea, Trif Elena, și trebuia să traversăm rîul Bistricioara. Apele se învolburau mînioase sub podul de lemn și acesta, scîrțîind obosit, abia-abia mai făcea față puhoiului de ghețuri care se frămînta sub el. Trebuia însă să ajungem la școală și, mai înfricoșată, mai cu inima-n dinți, m-am avîntat pe pod. Dar ajunsă la jumătatea podului, prietena mea, care aștepta să trec eu, să poată trece și ea, începu să strige :

— Vai, Dină, podul s-a rupt !...

Am simțit o izbitură puternică și, uitîndu-mă repede pe apă, am zărit un ghețar care izbise și desfăcuse podul.

Între timp, podul o pornise pe apă... Eu mă frămîntam de la un capăt la altul al podului, iar Elena, pe uscat alerga și ea de colo-colo, încurajîndu-mă.

În cele din urmă îmi strigă să nu-mi fie frică și ea o rupse la fugă pînă la o casă din apropiere.Se întoarse apoi, tot într-o fugă, cu gospodarul. Pe unde au trecut, au dat alarma. Și în cele din urmă, mă trezii că pe mal alergau după mine vreo douăzeci de oameni. Printre ei, cea mai inimoasă era Elena.

Cînd au tras podul la mal, eram udă toată.

Elena plîngea de bucurie că mă vedea iar lîngă ea. Își dezbrăcă balonul și-l puse pe mine, șoptindu-mi :

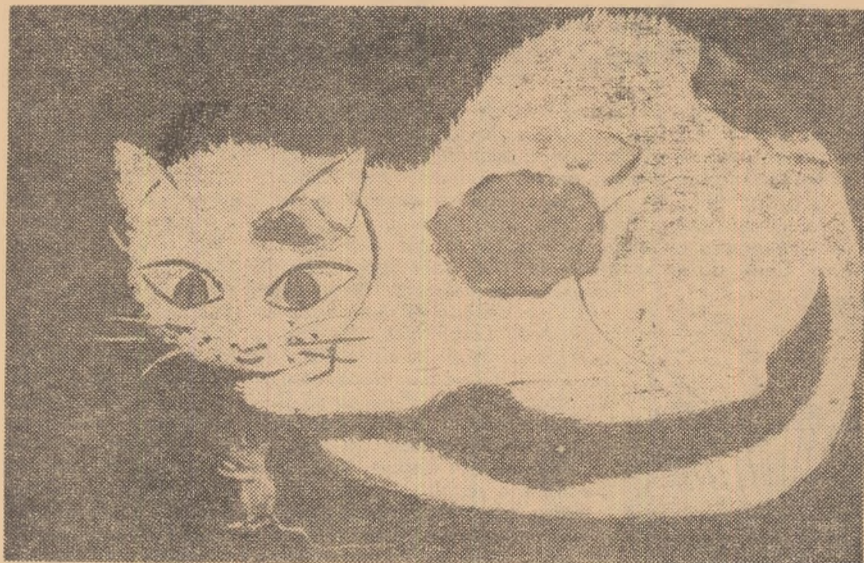
— Hai !... Hai repede la prima casă !...

Cînd mă văzu la căldură, abia atunci plecă ; dar nu la școală, ci la dispensar, de unde se întoarse cu medicul.

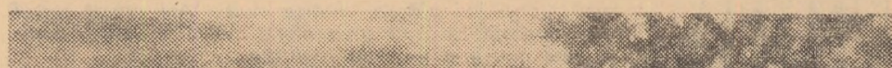
Am zăcut apoi mult de gripă, dar Elena nu m-a părăsit niciodată. Zilnic venea și mă întreba cum mă simt, îmi dădea ultimele vești de la școală, mă încuraja.

TRIF ALEXANDRINA
cl. a V-a, com. Bilbor,
raionul Toplița

Copii, alegeți vă bine prietenii ! — desen executat de MORARU AURELIANA, cl. a IV-a — Casa pionierilor, Sibiu.

Doi prieteni la pescuit — desen executat de ȘTEFĂNESCU ALEXANDRU, cl. a IV-a B, Școala generală Brăești, raionul Dorohoi.

Valurile Dunării

Locuim în acelaşi bloc, eu — la etajul I, iar Gigi — la etajul II. Eu — la apartamentul cinci, iar Gigi — la apartamentul 10. Ne-am cunoscut de la etatea de şase ani, cînd mergeam la grădiniță. De atunci eu am simțit pentru el o atracție, o mare dragoste, aşa cum simți pentru un frate. Patru-cinci zile în şir mergeam împreună la grădiniță. Gigi nu pleca pînă nu suna la apartamentul meu. Însă, din păcate, este mai supărăcios şi, deodată, prietenia noastră lua sfîrşit pentru două-trei zile. Dimineața nu mai suna nimeni la apartamentul meu, şi nici eu nu-l mai aşteptam. Chiar de ne întîlneam în drum spre şcoală, eu mergeam pe un trotuar, Gigi — pe celălalt. Totuşi, cîteodată ne prindeam privirile: el se uita la mine şi eu la el, însă supărarea era supărare; bineînțeles, din motive neserioase. Pe urmă am fost strigați în clasa I-a. Aşteptam cu nerăbdare rezultatul să vedem dacă vom fi în aceeaşi clasă. Însă întîmplarea a făcut ca eu să fiu în clasa I-a B, iar Gigi — într-a I-a C. Ne-am continuat prietenia noastră cu zile şi mai frumoase, şi mai urîte: depindea de cum ni le cream noi singuri. În clasa a II-a, mama m-a înscris pe mine la şcoala de muzică şi mi-a cumpărat acordeon.

Patru zile pe săptămînă, după-amiaza, eram ocupat cu muzica, nu mai aveam timp să mă mai întîlnesc în curte cu Gigi. Într-o seară am rugat-o pe mama să meargă la mama lui Gigi, să vorbească cu ea pentru a-l înscrie şi pe el la şcoala de muzică. Cînd Gigi a fost întrebat de mama lui dacă-i place muzica, el a răspuns foarte hotărît că nu. Sincer, atunci, parcă uram cursul de muzică, deşi îmi plăcea foarte mult. Am urmat cursul mai departe fără să spun nimic mamei. Totuşi, acordeonul nou m-a trezit la realitate.

Mi-am dat seama că şi Gigi iubeşte muzica de la un concurs pe şcoală „Cine ştie să cînte", la care Gigi a luat locul II. Însă îşi susținea punctul lui de vedere spunînd că nu-i place. Deseori, cînd exersam la acordeon, Gigi nu putea să nu vină să asiste şi el.

În anul II al şcolii de muzică am învățat „Valurile Dunării". Îmi place să cînt această melodie. Cîntam atunci cînd ştiam că Gigi este acasă şi mă poate auzi. Gigi era nervos, găsea tot mai des motive de supărare,

Însă, datorită cîntecelor pe care le învățam, îl atrăgeam şi mai mult, îl făceam să uite repede supărarea. El mă găsea vinovat pe mine, eu pe el, şi aşa ne dădeam mîna şi ne spuneam: „Împăcare, împăcare fără nici o supărare". Aşa am început să ne supărăm tot mai rar. Întîmplarea a făcut ca eu să mă îmbolnăvesc şi să stau o lună de zile în spital. Gigi îmi dădea curaj şi mă ruga să fiu cuminte ca să mă fac bine mai repede. Iar cînd am să vin acasă, o să mă ajute la învățătură.

Prietenia noastră a devenit din ce în ce mai frumoasă. Anul acesta sîntem în clasa a IV-a. La începerea anului de învățămînt muzical, pe listă a fost înscris şi Gigi, pentru anul I, iar eu, trebuie să repet anul II, pentru întreruperea de anul trecut. Şi, în sfîrşit, acum mergem împreună la muzică, acasă exersăm împreună. Pentru că Gigi este începător, eu îi dau unele explicații din cunoştințele mele. Gigi la muzică a primit numai note bune, de 9 şi 10.

Acum cîteva zile, l-am întrebat: Gigi, îți place muzica?

Şi drept răspuns, mi-a cîntat „Valurile Dunării".

ANGHEL MARIAN, cl. a IV-a B, Liceul nr. 1, Mangalia

13

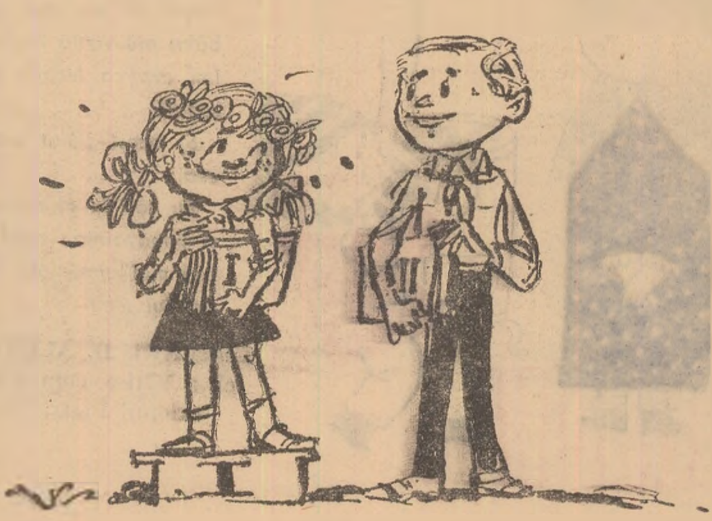
Atunci la Viişoara

La noi în sat, la Viişoara, aveam şcoală de patru ani. Dar să nu mint, că poate nu mă credeţi, am luat în aceşti 4 ani premiul II mereu. Premiul I îl luase o fetiţă prietenă cu mine, Popa Emilia. Era mai mică decît mine cu un an. Să vă povestesc cum s-a făcut, ca ea, mai mică cu un an, să fie în clasă cu mine.

Prima zi de şcoală a primului an al meu a fost o zi frumoasă, cu cer senin. Toţi eram bucuroşi că începe prima zi din primul an de şcoală. Toţi ne jucam, strigam, săream şi alergam voioşi. In curînd a sunat clopoţelul. In faţa uşii ne-am aliniat pe patru rînduri. Elevii mai mari ne-au condus într-o clasă. Aici trebuia să facem cunoştinţă cu primul nostru învăţător. După ce ne-au primit cei mari cu flori şi bucurie, tovarăşul învăţător a strigat catalogul. Toţi erau prezenţi, dar privirile li s-au întors spre o fetiţă cu părul aranjat, astfel încît de departe ziceai că-i ciufulită, Ne-am apropiat toţi de ea şi am întrebat-o: „De ce ai venit la şcoală?" Dar ea, cu curaj, ne-a răspuns: „Am venit şi eu la şcoală să învăţ". Toţi am început să rîdem. Atunci, tovarăşul învăţător s-a apropiat de ea şi a întrebat-o: „Bine, dar tu nu ai şapte ani, ai numai şase, aşa-i?"

După ce am plecat de la şcoală, pe drum, m-a rugat să o ajut ca să fie primită şi ea la şcoală, să înveţe. A doua zi de şcoală a venit iar. Tovarăşul învăţător a trimis-o acasă. A treia zi l-am rugat mult pe tovarăşul învăţător să o înscrie şi pe ea în clasa noastră, şi i-am promis că o voi ajuta. S-a uitat la mine şi a primit-o. Şi de atunci a început să vină la şcoală. Ne făceam lecţiile împreună şi ne jucam împreună. Astfel, ajunsese să înveţe foarte bine. In cei patru ani am luat amîndoi premiu, ea premiul I, iar eu — premiul II. In vara celui de al cincilea an de şcoală, am plecat la Cosîmbeşti. Aici, mi-am găsit alţi prieteni, dar eu tot purtam corespondenţă cu ea. Acum, e în clasa a VIII-a. Invaţă la Mărculeşti şi este cea mai bună elevă din şcoală.

SIMINEL M. ŞTEFAN, com. Cosîmbeşti, raionul Slobozia

Prietenul meu

Cel mai apropiat prieten al meu este Dornescu Mircea. E un bun elev. Învață bine, niciodată nu caută să înșele pe cineva. Oricît de greu ar fi, el își îndeplinește orice sarcină.

Mircea este un băiat modest ; el, dacă face ceva bun, nu se laudă — cum fac alții.

În apropierea lui locuiesc doi bătrîni, care nu mai pot munci. După lecții, Mircea se duce la acești bătrîni și îi ajută la tăiat lemne, le aduce apă... Nu-l obligă nimeni, dar el așa crede că e bine, și așa face.

Într-o noapte, nori negri, groși, au adus prima ninsoare din acest an. Drumurile se troieniseră. Dimineață, cînd s-au sculat, bătrînii au găsit o pîrtie de la ușa casei pînă la poartă.

Cine credeți că a făcut acest lucru ?...

O dată cu prima ninsoare, păsările își găsesc cu greu hrana. Într-o zi, cînd m-am dus la Mircea, am văzut în livada lor, agățate de crengile unor pomi, niște căsuțe și scîndurele pe care a pus firimituri de pîine, boabe de grîu și de porumb. Vrăbiuțele mici, sticleții multicolori, ciocîrlanii moțați și alte păsărele, ciripeau voioase.

Cine credeți că a făcut aceste căsuțe ?...

În clasa a V-a, am fost bolnav. Timp de o săptămînă nu m-am dezlipit de pat. Dar tot timpul cît am stat acasă, un băiat mă vizita în fiecare zi și îmi explica lecțiile predate la școală.

Și acest băiat era tot Mircea.

Eu văd în el cinstea, curajul și bunăvoința, văd în el pe cea mai apropiată ființă a sufletului meu.

CHELARU D. ALEXANDRU
cl. a VIII-a, com. Podoleni,
raionul Piatra Neamț

Fetița cu ochii căprui

Sînt elevă în clasa a V-a. La început, trebuie să vă spun, am fost o elevă slăbuță la învățătură și doream din tot sufletul să am un prieten adevărat, care să mă ajute, alături de care să urc spre țelul dorit : notele de 9 și 10.

Și iată că, pe negîndite, m-am împrietenit cu Rusu Daniela.

Deși este cu un an mai mare și învață dimineața (eu învăț după-amiaza), aceasta nu ne-a împiedicat să legăm o adevărată prietenie.

Daniela este o elevă fruntașă la învățătură. Ea începu să-mi împărtășească lucruri interesante, pe care eu nu le știam, începu să m-ajute să-mi fac temele și să mă învețe cum pot folosi mai bine timpul. Nu era zi să nu învăț ceva folositor de la ea. Cînd am obținut primul 10, am citit în privirea ei o mare bucurie. Iar mai tîrziu, cînd am primit distincția pionierească, mi-a strîns mîna și m-a îmbrățișat călduros.

Dar ceea ce m-a legat și mai mult de această fetiță cu ochii căprui, a fost extraordinara întîmplare ce s-a petrecut cu cîteva luni în urmă

Era într-o după-amiază.

Mama mea, plecînd după cumpărături, i-a lăsat acasă pe cei doi frățiori mai mici : unul de 5 ani și cel mic de 8 luni.

Cel mai mărișor a găsit chibriturile, s-a jucat cu ele și, de aci, nenorocirea : s-a aprins covorul, apoi întreaga casă. Un vecin a văzut și a anunțat pompierii. Au sărit și alți oameni și au mai potolit flăcările.

Frățiorul meu de 5 ani reușise să iasă afară, dar cel micuț...

Tocmai atunci sosi și prietena mea. Fără să șovăie, ea se avîntă în iureșul flăcărilor... A auzit un scîncet slab și, după el se îndreptă, dibuind în căldura înăbușitoare. În sfîrșit, îl află ; îl cuprinse grijulie în brațe și după cîteva clipe apăru cu el în prag.

Mama, care tocmai sosise, își pierduse aproape cunoștința, dar cînd a văzut-o pe Daniela cu copilul în brațe... a îmbrățișat-o și nu mai știa ce să-i spună și ce să facă.

Cum am sosit acasă, am dat fuga la Daniela.

De atunci, din acea zi nenorocită o iubesc pe Daniela parcă și mai mult și cred că nimic nu va umbri niciodată prietenia noastră.

SANDU MINODORA
satul Galbeni,
com. Filipești, raionul Roman.

A început acum doi ani...

Da, au trecut doi ani de cînd am cunoscut-o mai bine pe Gigi, Manea Gela, cum e numele ei în catalog.

Pe atunci eram în clasa a V-a, iar ea, Gigi, se afla în clasa a VI-a.

Să vă spun cum ne-am împrietenit.

Era în ziua de 23 August.

În crîngul din apropierea satului era serbare mare.

Ne-am dus şi noi.

Ca să ajungem mai repede, ne-am luat şi bicicletele. Am ajuns în crîng, am văzut un frumos program artistic şi apoi am hotărît să ne plimbăm puţin cu bicicletele.

Dar, ştiţi cum se întîmplă : veselia generală, timpul frumos, ne-au făcut să fim şi noi la fel : vesele, bucuroase de ziua aceea mai frumoasă decît toate. Şi, în timp ce ne-am plimbat, am pierdut şaua bicicletei. Se înserase, dar Gigi n-a plecat. A stat şi am căutat-o împreună. Şi abia după ce am găsit-o, am plecat împreună spre casă.

Cînd a început şcoala ne-am împrietenit şi mai mult. Eram nedespărţite atunci, dar şi acum tot nedespărţite sîntem. Peste tot ne vezi împreună : şi la şcoală, şi la cinematograf, şi la bibliotecă...

Tot împreună am fi scris şi acum, dar Gigi este utecistă şi, în afară de asta, n-ar fi vrut să scriu despre ea.

RECE ELENA, cl. a VII-a,
com. Crîngul. raionul Tr. Măgurele

In numerele, care vor apare, ale „Micii biblioteci" veţi găsi poezii, nuvele, povestiri în imagini etc.

LA 11 MARTIE, start în prima ediţie a CONCURSULUI REPUBLICAN AL SPERANŢELOR

dotat cu cupa „SCÎNTEII PIONIERULUI“

De ani de zile, Cupa „Scînteii pionierului“ la nataţie s-a bucurat de o mare popularitate în rîndurile voastre. La starturile celor XV ediţii la care au participat nenumăraţi copii s-au descoperit autentice talente, care îndrumate cu multă grijă au păşit pe drumul măiestriei sportive. Exemplele sînt nenumărate. Vă dăm însă unul singur. Fosta pionieră Cristina Balaban, multiplă campioană a ţării, se numără astăzi printre cele mai bune înotătoare din Europa.

Dar disciplinele sportive îndrăgite de voi sînt nenumărate. V-am văzut de multe ori fie pe pista sau gazonul stadioanelor, fie în faţa unei mese de tenis sau într-o sală de gimnastică, fie pe oglinda de gheaţă a unui patinoar, luptînd cu multă ambiţie şi dîrzenie pentru victorie.

Marea voastră pasiune pentru sport a determinat „Scînteia pionierului“ să se gîndească încă mai demult la organizarea mai multor competiţii sportive în cadrul cărora voi să vă puteţi afirma.

Din seria concursurilor care vor deveni tradiţionale începînd din acest an, se numără şi **CONCURSUL REPUBLICAN AL SPERANŢELOR DOTAT CU CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI“ LA PATINAJ ARTISTIC.** Prima ediţie a acestui mare concurs republican la care sînt invitaţi să participe toţi copiii, patinatori artistici din ţara noastră, se va desfăşura la Bucureşti, pe patinoarul artificial „23 August“ între 11—13 martie 1966.

Concursul speranţelor organizat de „Scînteia pionierului“ în colaborare cu Federaţia Română de hochei şi patinaj urmăreşte pe de o parte atragerea unui număr cît mai mare de copii spre această minunată disciplină sportivă, iar pe de altă parte descoperirea unor noi speranţe ale patinajului artistic românesc. Concursul nostru se organizează în ultima lună a sezonului de patinaj tocmai pentru a da prilejul celor care au învăţat să patineze în lunile de iarnă să participe la marea noastră întrecere.

CE TREBUIE SĂ CUNOAŞTEŢI

Înscrierile se fac la cluburile şi asociaţiile sportive din toată ţara, în secţiile de patinaj. la care activaţi.

CONCURSUL NOSTRU CUPRINDE URMĂTOARELE PROBE:

INDIVIDUAL

- **probe de figuri obligatorii**
- **program de figuri ilbere**

PERECHI:

- **program de figuri libere**

CONCURSUL SE DESFĂŞOARĂ PE TREI CATEGORII:

- **Categoria 8—10 ani, băieţi, fete şi perechi (la această categorie pot participa şi copiii care nu au împlinit 8 ani).**
- **Categoria juniori II**
- **Categoria juniori I.**

Cei mai buni dintre voi o dată cu frumoasele premii vor primi şi diploma cu titlul de **„CÎŞTIGĂTOR AL PRIMEI EDIŢII A CONCURSULUI REPUBLICAN DE PATINAJ ARTISTIC DOTAT CU CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI“. ECHIPEI CÎŞTIGĂTOARE I SE VA DECERNA CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI“.**

În încheierea marii noastre întreceri cei mai buni patinatori artistici ai ţării, deţinătorii titlurilor de campioni Elena Moiş, Liliana Georgescu, Dan Săveanu, Letiţia Păcuraru şi Radu Ionian vă vor încînta cu un program de figuri libere.

În sfîrşit, o ultimă noutate. Toţi spectatorii prezenţi în ultima zi a concursului vor fi invitaţi la marele carnaval al măştilor pe gheaţă în cadrul căruia se vor organiza concursuri distractive.

NU UITAŢI! La 11, 12 şi 13 martie sînteţi invitaţii noştri pe patinoarul artificial „23 August“.

Radu POPA

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

O zi de iarnă în pădure

La prima vedere totul pare pustiu. Totuşi o pasăre ne anunţă că mai sînt animale active chiar şi în timpul iernii. Zgomotul făcut de ea se aude departe. Este toboşarul pădurii, ciocănitoarea.

Cum reuşeşte să scoată insectele din scoarţa copacilor ?! Foarte simplu! Ciocănitoarea are o limbă lungă cam cît jumătate din corpul ei. (fig. 1)

Fig. 1

pe care o ţine înfăşurată în jurul capului, iar vîrful ei este prevăzut cu zimţi. După ce a găurit scoarţa copacului, cu ajutorul limbii ei lungi şi lipicioase, ciocănitoarea adună insectele şi larvele lor care se află la iernat în spatele scoarţei. Adunînd aceste insecte dăunătoare, ciocănitoarea aduce mari foloase omului.

Continuîndu-ne plimbarea prin pădure, am observat

Fig. 2

că pe craca unui arin se dă o adevărată reprezentaţie aerobatică. Acrobaţii nu sînt alţii decît piţigoii, păsări ce rămîn peste iarnă la noi şi care acum sînt în căutarea hranei. Ştiţi cam ce cantitate de hrană consumă pe zi un piţigoi? Această pasăre, are nevoie de o mare cantitate de hrană pentru refacerea forţelor. Într-o zi, consumă o cantitate de hrană egală cu greutatea sa, hrană ce este compusă din diferite insecte dăunătoare ce se ascund în crăpăturile scoarţei copacilor.

Mai departe, sub nişte conifere, am descoperit nişte conuri foarte curioase. Erau lipsite de seminţe şi numai în vîrful lor se mai afla un grup de solzi (fig. 2).

Care să fie cauza?

Răspunsul a venit singur. Din copacul sub care ne aflam a căzut un con asemănător cu cel găsit înainte; o veveriţă, după ce şi-a curăţat mustăţile, a săltat pe o altă cracă.

Ne-am aşezat la pîndă şi iată că am reuşit să vedem

Fig. 3

cum veveriţele mănîncă seminţele conurilor. Cu o mare agilitate încep să desfacă conul de la baza lui, (fig. 3) mîncînd seminţele şi aruncînd solzii, iar cînd a ajuns în vîrful lui, acolo unde solzii

Fig. 4

sînt mai puţini, aruncă conul, după care îşi continuă masa cu-n alt con neînceput. Pornind mai departe, am observat că pe crengile unor copaci atîrnau nişte ciuperci. Autorul acestor cămări de ciuperci este tot veveriţa.

În sezonul de vară cînd ciupercile cresc din abundenţă, veveriţa îşi face rezerve punîndu-le la uscat în copaci. Deseori se pot întîlni grupuri de conifere pline de ciuperci puse la uscat ca într-o adevărată „uscătorie“ (fig. 4).

Lucian MANOLACHE

ŞTIAŢI CĂ...

...un miliard de minute înseamnă peste 19 secole, iar un miliard de secunde înseamnă 31 de ani?

Durata medie a vieţii omului este de 2 miliarde de secunde.

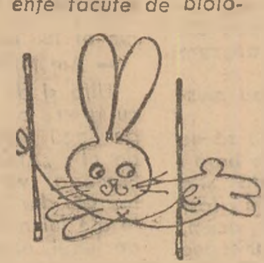
...potrivit ultimilor statistici oficiale, pe întregul glob se înregistrează 360 000 trăsnete pe secundă şi 44 000 furtuni pe zi?

...gazul cel mai greu din atmosferă este radonul? Radonul este un gaz care ia naştere din emanaţia naturală a radiului. El cîntăreşte de 111,5 ori mai mult decît hidrogenul, care este socotit gazul cel mai uşor. Hidrogenul cîntăreşte de 14,4 ori mai puţin decît aerul.

...cîţi atomi se pot găsi într-o monedă de metal? S-a calculat că o monedă are mai mulţi atomi decît totalul boabelor de grîu recoltate de cînd omul a început să lucreze pămîntul.

...iepurele aleargă 100 de metri în mai puţin de trei secunde? De 2,2 ori mai repede decît... recordmenul jocurilor olimpice de la Tokio?

...insectele văd mai bine decît oamenii? S-a constatat recent, în urma unor experienţe făcute de biologi, că albinele disting razele ultraviolete, iar furnicile le văd şi ele, dar nu percep culoarea roşie.

...există o varietate de furnici care trăiesc în Mexic şi care îşi clădesc cuiburile pe ramurile copacilor? Ele transportă pămîntul de pe sol şi sădesc în ele seminţe care încolţesc şi formează o adevărată reţea de rădăcini pentru consolidare.

...numeroase insecte pot dormi un an întreg? Gîndacul cartofilor este atît de somnoros încît poate dormi timp de 12 luni. Din rozătoare, este cunoscut hîrciogul, care doarme 7 luni pe an, iar şerpii pot dormi timp de 2—3 luni.

...făina de peşte este de cinci ori mai bogată în proteine decît peştele şi carnea? Ea poate fi utilizată nu numai în alimentaţia animalelor. Din făină de peşte se pot prepara pîini, prăjituri, contribuind la valoarea nutritivă a alimentelor în care este incorporată.

...ţara noastră este una dintre cele mai bogate ţări în plante medicinale? Pe munţii, dealurile şi cîmpiile patriei cresc peste 300 specii de astfel de plante.

...recordul de longevitate în rîndurile păsărilor îl deţin corbul şi o specie de papagal? Ei pot depăşi cu uşurinţă 100 de ani.

UCENICUL MEȘTERULUI TUDOR

de Constanța NICULESCU

Februarie împrumutase trăsăturile lui plumburii și aspre străzilor, aerului, oamenilor. Casele păreau și mai mici îngropate pe jumătate în zăpadă, iar dîrele slabe de fum ce se prelingeau prin coșuri semănau cu respirația unui om bolnav, vlăguit de putere. Mizeria, suferința, foamea cumplită din iarna anului 1933 se simțeau la fiecare pas.

...Dobrică încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durere ascuțită îi săgetă pieptul. Se trînti din nou pe pat și totul dimprejur începu să danseze. Fereastra se legăna, cînd spre dreapta, cînd spre stînga. Masa, cu cana de apă înghețată tun, făcea și ea exhibiții de circ. Dobrică închise ochii și ținîndu-se strîns de marginile patului se ridică, scotoci automat cu mîna în saltea, dar nu mai găsi fir de pai. Le arsese pe toate. Își oblojí picioarele în ziare vechi și se încălță. De îmbrăcat era gata îmbrăcat. Își pusese pe el tot ce avea cînd începuse să-l scuture frigurile. Asta a fost, ieri, alaltăieri ? Uitase să-l întrebe pe Stancu în ce zi mai sînt.

Stancu era și el tot ucenic, dar mai mare cu un an-doi decît Dobrică. Împlinise în vară cincisprezece ani. Împărțeau împreună cămăruța în care de-abia încăpea un pat și o masă.

„Mă dumiresc eu acuma ce zi e. Tot trebuie să ies din casă să fac rost de cîțiva cărbuni". Tocmai atunci se deschise ușa și intră Stancu. Venise în fugă și avea fața îmbujorată. Scoase din buzunar trei bucăți de zahăr și le puse pe masă, apoi se uită bănuitor la Dobrică.

— Să nu ieși din casă că e prăpăd afară. Crapă și pietrele. Azi nu știu cînd o să vin și dacă ți-oi putea aduce ceva de mîncare.

— Da' de ce ai venit înapoi, că de abia ai plecat !

— Uite-așa, că mi se făcuse dor de tine, încercă să glumească Stancu.

— Da' pe la „Ateliere" ce mai e, ce se mai aude ? De ieri am vrut să întreb. Se țin de cuvînt granguții, dau ce au promis ?

— Cum să nu. Au întrebat și de tine : „Unde e, mă, ucenicul ăla galben de gras, să vină cu două valize să-i dăm bani pe doi ani !" Ne-au dat, sigur, cu vîrf și îndesat !

— Cum adică ?

Stancu scotoci și el de prisos în saltea, deschise tot fără rost ușa godinului, apoi se îndreptă spre ușă.

— Cum cu vîrf și îndesat, Stancule ?

— Azi noapte au fost arestați mulți dintre conducătorii comitetului de acțiune. Acum, dimineață s-a aflat tot. Toată Grivița fierbe. Facem din nou grevă.

— Și nea Tudor ?

— Nea Tudor a scăpat ca prin minune. E la „Ateliere". E plină curtea. Socotește și tu : șapte mii de greviști ! M-am repezit să-ți spun și ție. Acum plec.

Dobrică urmări pașii care scrîșneau în zăpada sticloasă, pînă nu se mai auzi nimic.

Se ridică, mai mult clătinîndu-se, își îndesă șapca pe cap și porni pe urmele lui Stancu. Vorbea singur cu el, în gînd, și nu-i venea să creadă ce auzise. Doar fusese și el, atunci, la greva din 2 februarie, cînd guvernul a fost nevoit să promită satisfacerea tuturor revendicărilor. Le știa pe de rost, că era vorba și de drepturi pentru ucenici — toți muncitorii le știau pe de rost. Îi și spusese atunci meșterului :

— Nea Tudore, toți știu pe de rost revendicările. Dacă pierde guvernul, sau Direcția, hîrtia, le știm noi. Le aducem aminte.

Nea Tudor a rîs atunci de-i săltau mustățile.

— Zi așa, țîcă ! De-asta ți-e frică : să nu piardă guvernul hîrtia ! Bată-te să te bată !

Tot în drum spre „Atelierele Grivița" și-a amintit că atunci, în 2 februarie, a fost recunoscut comitetul de fabrică. Iar acum, au arestat conducătorii... Nu mai pricepea nimic. Iuți pasul. Cînd ajunse în Grivița, străbătu tot mai greu prin mulțime. Muncitori numeroși, din toate colțurile Capitalei, erau masați nu numai în fața atelierelor, dar umpleau și împrejurimile. Femei cu copii în brațe, cu cei mai mărișori de mînă, veniseră în sprijinul soților lor greviști. Ajunse la „Ateliere". Intrările erau străjuite de muncitori. Cu greu izbuti să intre înăuntru.

Sirena suna, un grup de muncitori ceferiști striga lozincile într-un adevărat cor vorbit. Pînă departe se putea auzi : „Vrem pîine !" „Jos curbele de sacrificiu !" „Cerem eliberarea celor arestați !" „Cerem respectarea revendicărilor cucerite !"... Dobrică se alătură grupului. Singură vocea lui slabă, vlăguită de boală, poate nici nu s-ar fi auzit. Iar el voia să se audă ! Acolo îl găsi nea Tudor. Îi privi îngrijorat fața suptă, ochii adînciți în orbite.

— Ce-i cu tine aici, țîcă ? Apoi, zîmbind amar : Au „uitat" să-și respecte cuvîntul, sau, cum ai zis tu, „au pierdut hîrtia" cu revendicările. Și uite, o să le aducem aminte ! Dar tu ești bolnav, băiatule, n-ai ce căuta acum aici. Du-te acasă imediat, ai febră. N-avea grijă. Le aducem noi aminte de toate. Și de tineretea voastră batjocorită, și de tine... Hai, pleacă imediat acasă ! Auzi ? Imediat !

Cineva l-a strigat pe nea Tudor. A plecat la un grup de muncitori, apoi la altul, împreună cu ceilalți conducători ai grevei. Dobrică se ținu un timp după el, apoi se apropie de gardul atelierelor. Grupurile de muncitori din afară deveneau tot mai numeroase. O imensă masă de oameni, scandau lozinci încurajîndu-i pe greviști. Din cauza mulțimii, armata, care fusese trimisă de guvern împotriva muncitorilor ceferiști, nu putea înainta. Un foc uriaș, aprins în mijlocul străzii, oprea de cîteva ore trecerea camioanelor cu trupe.

Se întunecase de-a binelea. Cu toate amenințările armatei, atît greviștii, cît și muncitorii din afară care se solidarizaseră cu ceferiștii rămăseseră pe loc. Sirena dădea necontenit alarma. Încordarea și hotărîrea muncitorilor de a lupta era la fel de aprigă.

Dobrică ajuta și el unor muncitori să care un drug mare de fier, cînd se întîlni față în față cu nea Tudor. Acesta îl ajută să pună drugul jos, apoi îl trase deoparte.

— Cum ne-a fost vorba ?

— Nea Tudore...

— Tu ai auzit ce-i aia disciplină ? Pleci imediat acasă ! Nu te putem ține aici pe jumătate mort de foame și de boală, auzi ?

Lui Dobrică i se umplură ochii de lacrimi. Îi era necaz, dar n-avea cum să le mai ascundă.

Nea Tudor rămase puțin pe gînduri, apoi vocea parcă nu-i mai era așa aspră :

— De altfel... știi ceva ? Am pentru tine o misiune. Așteaptă-mă puțin.

Se întoarse curînd cu un pachet învelit în ziare.

— Pachetul ăsta ai să-l duci cu tine acasă. Imediat, adăugă el răspicat. Ai misiunea să te strecori afară din ateliere, să străbați printre soldați. Nu ai voie să-l deschizi pînă acasă. Și încă ceva. Nu părăsești casa pînă... pînă nu primești de veste. Ai înțeles ? Nu uita că ești cel mai bun ucenic al lui Tudor Stegaru.

— Am înțeles. Plec imediat !

Uită și de boală și de ger. Se strecură cu greu prin mulțime. Și mai greu trecu pe lîngă militari. Un ofițer zbiera aproape de el : „Atacați-i cu baionetele ! E ordin ! Pușcăria vă mănîncă". Voi să se întoarcă, dar își aminti de cuvintele răspicate ale lui nea Tudor. Ajunse acasă, ascunse pachetul, apoi se trînti pe pat. De-abia atunci simți oboseala. Respira greu, iar picioarele parcă-i erau de plumb. Adormi imediat.

A doua zi, cum ieși din casă, află despre deznodămîntul tragic al luptei. Alergă spre „Ateliere", dar se întîlni pe drum cu Stancu.

— Hai înapoi, n-ai ce să vezi, nu-i panoramă. Au fost uciși mulți. Și mai mulți arestați. Dar atîta dîrzenie și curaj la ceferiștii noștri n-am văzut niciodată.

— Am fost și eu acolo, pînă spre noapte. Pînă la urmă m-a trimis acasă nea Tudor.

— Nea Tudor ?

— Da. A zis că mă trimite cu o misiune. Mi-a dat un pachet. E acasă.

Au iuțit pasul. Ajunși acasă au scos din ascunziș pachetul. Au desfăcut cu grijă hîrtie cu hîrtie. Apoi s-au uitat unul la altul uimiți. Înăuntru era o pîine.

...Dobre n-a reușit să-l vadă pe nea Tudor decît mult mai tîrziu. Trecuse mai mult de un an de la luptele din februarie. Și atunci, cu cîte greutăți ! Nea Tudor era la închisoare. S-au zbătut mult tovarășii pînă i-au obținut o aprobare. L-au dat drept nepot. Cînd a primit în mînă autorizația de intrare la vorbitor, dar mai ales cînd a pășit pe coridoarele întunecoase și umede ale închisorii, lui Dobre îi venea să le strige în obraz comisarilor : „Ticăloșilor, voi ar trebui să stați la închisoare, călăilor, nu cei mai buni fii ai poporului". S-a stăpînit însă. Altfel însemna să nu-l mai vadă pe nea Tudor. Iar în fața lui nu trebuia să apară abătut, nu !

Îl recunoscu imediat. Ar fi vrut să i se arunce la piept, dar nu avea voie să se apropie prea mult de el.

Dobrică îl întrebă de sănătate, îi spuse că de-abia îl așteaptă să vină iar. Că vrea, și ca lucrător, să lucreze tot în echipa lui.

Nea Tudor îi răspunse la toate cîte îl întrebase, apoi, văzînd fața întristată a băiatului, îl întrebă :

— Ei, dar „cîntecele" le mai ții minte?

Dobrică făcu ochii mari.

— Cele de pe „hîrtia pierdută"... pe care a trebuit să le amintim altora...

Băiatul se înroși. Cum de nu pricepuse de la început ?

— N-am uitat nimic, nea Tudore. Cum să le uităm ? ! Le știm și mai bine. Toți le știm. Și cei bătrîni, și tinerii... Ba, eu am învățat și o poezie.

Gardianul, care se plimba pe lîngă ei, se strîmbă disprețuitor spre băiat cînd îl auzi de poezie, și se îndepărtă puțin.

Dobrică se apropie cu încă un pas și începu să recite în șoaptă :

...Lupta-n sînge înecată
Cere răsplată
Și ziua veni-va senină,
Și-atunci judecata
Călca-va-n picioare
Teroarea.

În curînd
Cel flămînd, asuprit,
Cuvîntu-și va spune
Pe veci el va pune
Robiei, prigoanei, mizeriei, foamei
Sfîrșit...

Deasupra mulțimei
Răsună mereu
Aceleași cuvinte :
— Tovarăși, la luptă !
— Tovarăși-nainte !

— De unde le știi ?

— Au apărut în ziarul nostru, în ziarul ilegal al Griviței. Apoi își îndreptă ținuta și adăugă, tot șoptit, privindu-l drept în ochi pe bătrînul comunist :

— Poezia a fost recitată de utecistul Dobrică Ion, ucenicul meșterului Tudor...

Un grup de pionieri au depus flori la monumentul lui Vasile Roaită din incinta Uzinelor „Grivița Roșie" din Capitală

GRIVIȚA ROȘIE

**Griviță roșie
Cu palate albastre,
La temelii cu vis și cutezanță,
Tu ai în fiecare cărămidă
Scrîșnet și speranță.
Și parcă, pe ziduri încă sclipesc
Licăriri ce s-au stins
În ochiul ce-a rămas deschis —
Ca un strigăt spre cer —
De mult,
Într-o zi de februarie
Plină de ger.**

**Griviță roșie !
Palatele tale, înalte,
Cu balcoane scăldate-n neon,
Pastelate,
Sînt monumente de eroi
Nălțate,
Peste amintirea caselor dărăpănate —
Ca pe niște trunchiuri retezate,
Un altoi
Al vremurilor noi,
Ce crește-n inimile noastre. —
Griviță roșie cu palate albastre !**

M. CALIN

FLORI ÎN LUT

Din tîmplele gărilor, nici-o bătaie
N-a mai zvîcnit.
Nici-un tren nu s-a mai smuls de pe peroanele gărilor.

Locomotivele și-au frînt
Respirația
Între cer și pămînt.

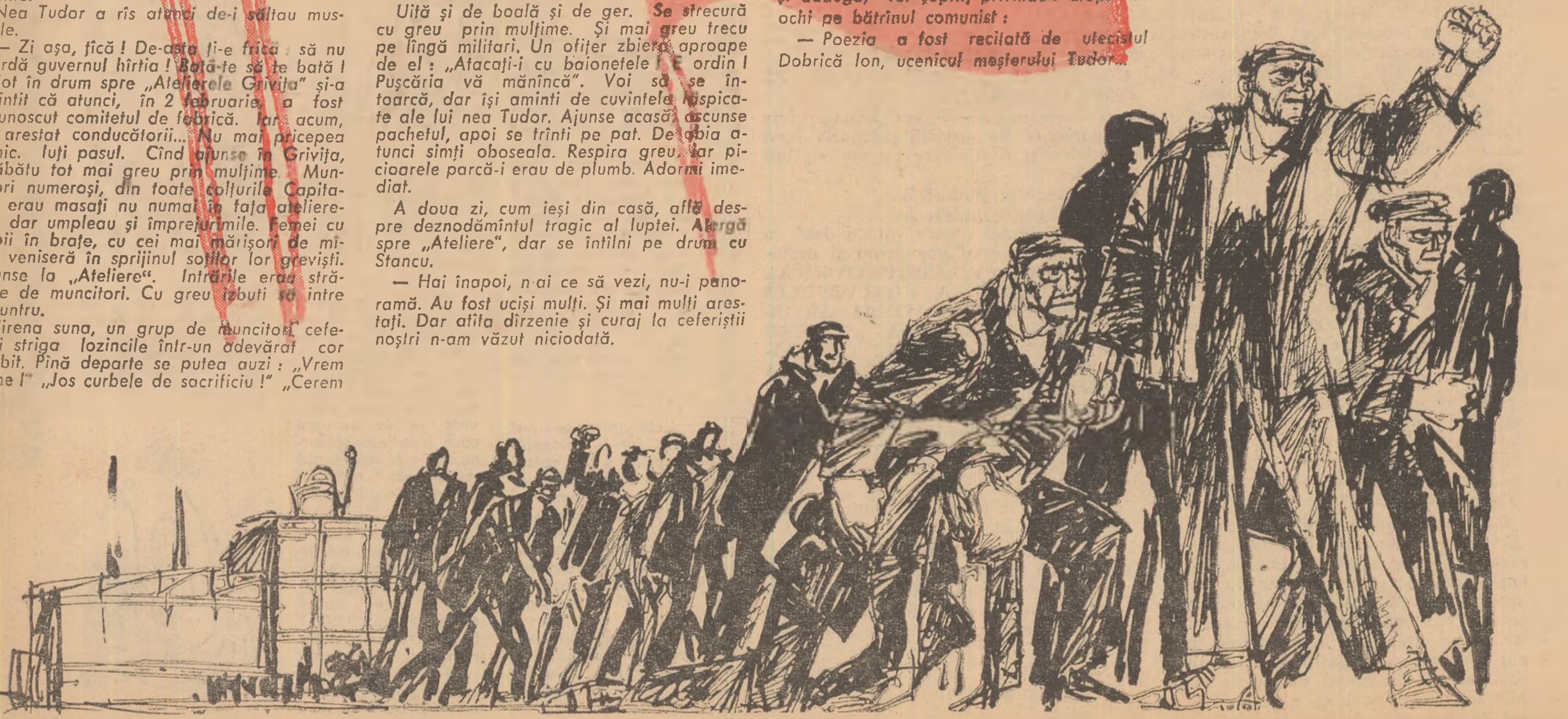
O, nu voiau decît aer
Aer... aer... doar aer.

Ciubărele inimilor
Învolburate, de-atunci
N-au mai secat...

Doar sîngele ceferiștilor a îmbobocit în lut —

Mai întîi în petale,
Apoi în fructe,
Sărutînd
Buzele noului veac.

Nicolae BULGARU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361